

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0389 van 22 december 2015
in de zaak 1314/0351/A/4/0337

In zake: mevrouw **Katleen D'HAEN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Carina VAN CAUTER
kantoor houdende te 9552 Herzele, Pastorijstraat 30
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **deputatie** van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
de heer Johan KLOKOCKA

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 31 januari 2014, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 12 december 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas van 29 juli 2013 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het herbouwen van een loods.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 9112 Sinaai-Waas (Sint-Niklaas), Haneweestraat en met als kadastrale omschrijving afdeling 10, sectie B, nummers 826a en 827.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 27 oktober 2015, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Filip ROGGE die loco advocaat Carina VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partij en de heer Johan KLOKOCKA die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

1.

De verzoekende partij is eigenaar van percelen gelegen te Sinaai-Waas, kadastraal gekend als afdeling 10, sectie B, nummers 826a en 827.

Op de percelen staat een constructie die in de stukken van het administratief dossier omschreven wordt als “berg- en schuilplaats”, “bergingshok”, “schuur” of “loods”. Op 27 februari 1962 heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sinaai een “toelating” verleend voor het bouwen van de vermelde constructie (berg- en schuilplaats).

Op 2 februari 2011 wordt in een proces-verbaal met bevel tot staking der werken vastgesteld dat volgende werken zonder vergunning werden uitgevoerd:

“Betrokkene ging over tot het slopen van een loods?,niet gekend op kadaster noch op het vergunningsregister,om vervolgens die te vervangen door een loods in aanbouw bestaande uit een betonvloer en muren in baksteenmetselwerk(zie fotos).De loods is ingeplant schrijlings over de scheidsgracht tussen de voornoemde percelen en met de afmetingen 27.00m x 7.00m.Verder is de waterloop nr.14 uit de atlas der waterlopen Sinaai omgelegd langs de zuid en oostzijde van perceel 826a ipv. het atlatraject langs de noord en westzijde en is bijgevolg het de facto traject van hogervermelde waterloop ingebuisd over een 40tal meter zonder de vereiste vergunning. Bovendien is minstens een 100m2 dennenbos gekapt rond de loods? in aanbouw. Dit alles zonder de vereiste vergunningen.”

2.

De verzoekende partij dient een eerste aanvraag in voor het herbouwen van de hiervoor vermelde constructie. Het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas weigert op 1 augustus 2011 een stedenbouwkundige vergunning.

Op 7 mei 2013 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas een nieuwe aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “de heropbouw van een loods”.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan 'St. Niklaas-Lokeren', gelegen in agrarisch gebied.

Het openbaar onderzoek wordt georganiseerd van 28 mei 2013 tot 26 juni 2013. Er worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 6 juni 2013 als volgt:

" ...

Rechtsgrond

Dit advies wordt verstrekt door het Agentschap voor Natuur en Bos op basis van de volgende wetgeving:

Artikel 90 bis Bosdecreet van 13 juni 1990 (in het kader van ontbossing)

Artikel 1, 9° besluit van Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen

Bespreking stedenbouwkundige vergunning

Deze aanvraag betreft het herbouwen van een bestaande loods.

De loods wordt gebouwd op een open plek in een naaldbos waar voorheen een bergingshok heeft gestaan. De loods is momenteel in opbouw, de werken werden stilgelegd. Zeer waarschijnlijk werd er geen bijkomende ontbossing uitgevoerd.

Bij het terrein bezoek werd het volgende vastgesteld :

Er werd met een kraan een sleuf gegraven dwars door het bos voor het leggen van een nutsleiding. De lengte van de sleuf bedraagt ca. 200 m en ze is ca. 0,5 m diep.

Een aantal bomen werden hierbij beschadigd.

Voor het aanleggen van deze nutsleiding werd geen stedenbouwkundige vergunning verleend noch een machtiging door het Bosbeheer (Agentschap voor Natuur en Bos).

De toegangsweg naar de loods werd opgehoogd, er werd een worteldoek aangebracht onder de ophoging; ook hier werd geen vergunning voor verleend.

Artikel 96 van het Bosdecreet bepaalt dat, behoudens machtiging van het Bosbeheer, ingrijpende wijzigingen van de bodem, de strooisel-, kruid-, of boomlaag verboden zijn.

In de motivatienota ontbreekt de reden voor het gebruik van de loods of beringplaats.

Het bosperceel is gelegen in het agrarisch gebied. Er is geen enkele agrarische activiteit die het bouwen van deze loods in een bos motiveert. Bovendien is de bereikbaarheid naar de loods zeer moeilijk.

Conclusie

Het Agentschap voor Natuur en Bos stelt vast dat de vergunningsaanvraag in strijd is met de onderstaande bepalingen:

Artikel 97 §2 Decreet Bosdecreet van 13.06.1990

Een machtiging in kader van dit artikel zal niet gegeven worden.

Het Agentschap voor Natuur en Bos verleent een ongunstig advies. Gelet op artikel 4.3.3. VCRO kan de vergunningverlenende overheid de vergunning niet toekennen.

...

De natuurambtenaar van de stad Sint-Niklaas brengt op 27 juni 2013 een ongunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 3 juli 2013 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas weigert op 29 juli 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening

Wanneer een constructie beschadigd werd door een vreemde oorzaak, kunnen er herstelwerken vergund worden indien er voldaan wordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 4.4.22 VCRO.

Wat betreft de uitbating van de schuur in het jaar voorafgaand aan de vernieling, voegt de aanvrager 8 getuigenverklaringen toe die moeten aantonen dat de schuur tot aan de vernieling dienst deed als hobbyruimte (meubelbewerking) en als staanplaats voor auto's en een motorboot.

Wat de tweede voorwaarde betreft, verwijst de aanvrager tevens naar de getuigenverklaringen: de verwoestende storm heeft zich voorgedaan in juli 2010, de aanvraag gebeurt dus binnen de 5 jaar na het optreden van de vernieling.

Wat de derde voorwaarde betreft ('het bouwvolume van de herstelde constructie blijft beperkt tot het vergunde of vergund geachte bouwvolume') voegt de aanvrager een kopie bij van een uittreksel uit de notulen van het schepencollege van Sinaai van 24 februari 1962. Volgens dit uittreksel werd een vergunning verleend voor een berg- en schuilplaats, opgetrokken in Ytong steen en afgedekt met plat dak. In een ander document (aangifteformulier weekendverblijf Sinaai - gedateerd 11-11-1971) worden afmetingen van een bergplaats in Ytongsteen op het perceel vermeld (24 x 6 x 3 m). Uit deze documenten blijkt dat de constructie als vergund geacht kan worden aanvaard voor deze vermelde afmetingen.

De staat van de constructie vóór de stormschade is niet volledig gekend waardoor niet geweten is of er voldaan wordt aan de voorwaarde van het niet-verkrot zijn (art. 4.4.10). Uit de toegevoegde foto's blijkt dat ten tijde van de sloop ten minste een deel van de constructie niet verkrot was.

Artikel 4.4.11 VCRO stelt dat “bij afgifte van een vergunning [...] de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening [...] onverkort [geldt]. Deze toetsing gaat in het bijzonder na of het architecturaal karakter van de verbouwde, herbouwde, uitgebreide of herstelde constructie behouden blijft”. Hiertoe voegt de aanvrager oude foto's toe van de loods. Hieruit blijkt dat de loods was opgetrokken uit metselwerk en afgedekt was met golfplaten. De nieuwe loods wordt opgetrokken in metselwerk en afgewerkt met houten gevelbeplanking. De gevraagde oppervlakte (102 m²) is kleiner dan de vergund geachte oppervlakte van 144 m². De gevraagde loods zal zich door de gebruikte materialen en de beperktere oppervlakte beter integreren in de omgeving.

Op het plan wordt aangegeven dat de loods gebruikt zal worden als bergruimte.

De loods staat midden in het bos: eventuele toegangswegen werden niet aangegeven op plan.

De loods zou moeilijk te bereiken zijn. De dienst milieu heeft vastgesteld dat er bomen gekapt zijn, waarvoor geen machtiging werd verleend.

Bij terreinbezoek door het Agentschap voor Natuur en Bos werd vastgesteld dat met een

kraan een sleuf met een lengte van 200 m en een breedte van 0,50 m werd gegraven voor het leggen van een nutsleiding. Hierbij werden een aantal bomen beschadigd, er werd geen toelating van het Agentschap voor Natuur en Bos verleend. Ook werd de toegangsweg naar de loods opgehoogd, en er werd een worteldoek onder de verhoging aangebracht, zonder vergunning noch toelating. Dit is strijdig met artikel 96 van het Bosdecreet, dat behoudens machtiging van het Bosbeheer, ingrijpende wijzigingen van de bodem, de strooisel-, kruid – of boomlaag verbiedt.

Het weekendverblijf en de loods bevinden zich in bebost agrarisch gebied. De waarde als agrarisch gebied is door de bebossing verloren gegaan, maar de bebossing wordt geklasseerd als zijnde biologisch waardevol volgens de biologische waarderingskaart.

Het is niet geheel duidelijk wat precies de functie van de loods (en het verblijf aanwezig op het perceel) zal zijn ('bergplaats') en hoe toegang tot de loods genomen wordt. Bijgevolg is het moeilijk de hinderaspecten en de mogelijke invloed op de biologische kwaliteiten in te schatten. De reeds uitgevoerde werken hebben een impact op de onmiddellijke omgeving door wijzigingen aan de bodem en door het kappen van bomen, die de kwaliteit en het voortbestaan van deze bebossing bedreigen. Volgens het Agentschap voor Natuur en Bos is de aanvraag strijdig met artikel 97 § 2 van het Bosdecreet van 13-06-1990. Gelet op artikel 4.3.3 van het VCRO moet, indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het gevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, de vergunning worden geweigerd.

Bijgevolg is de aanvraag stedenbouwkundig niet aanvaardbaar.

Toetsing aan de decretale beoordelingselementen en andere regelgeving

Het perceel is gelegen aan een voldoende uitgeruste gemeenteweg.

De aanvraag is strijdig met artikel 96 en artikel 97 § 2 van het Bosdecreet van 13-06-1990. Gelet op artikel 4.3.3 van het VCRO moet, indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het gevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, de vergunning worden geweigerd.

...

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 31 augustus 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 9 oktober 2013 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Op 4 december 2013, na een bijkomend terreinbezoek op 22 november 2013, adviseert het agentschap voor Natuur en Bos als volgt:

“ ...

Bespreking stedenbouwkundige vergunning

Deze aanvraag betreft het herbouwen van een bestaande loods.

Op 22 november 2013 werd een bijkomend terreinbezoek uitgevoerd. Er ligt nog steeds een sleuf.

Op het einde van die sleuf (een dertig meter van de loods) steekt een wachtbuis met daarin een zware kabel. Vermoedelijk wil men toch de elektriciteit doortrekken naar de loods. Bovendien kan worden bevestigd dat de toegangsweg naar de loods werd opgehoogd en er een worteldoek aangebracht werd onder de ophoging.

Artikel 96 van het Bosdecreet bepaalt dat, behoudens machtiging van het Bosbeheer, ingrijpende wijzigingen van de bodem, de strooisel-, kruid-, of boomlaag verboden zijn. De machtiging is niet gegeven en kan binnen bos niet gegeven worden.

Verder herbouw met aanleg van randinfrastructuur moet dan ook beschouwd worden als een ontbossing. Volgens artikel 90bis van het bosdecreet is voor ontbossing in agrarisch gebied een ontheffing op het verbod op ontbossing noodzakelijk. Deze ontheffing is niet aanwezig in het dossier.

Het bosperceel is gelegen in het agrarisch gebied op het gewestplan. Op de percelen staat er evenwel een relatief groot boscomplex waarvan de kwaliteit aan de randen wordt aangetast door recreatieve woningen in het aanliggende gebied voor verblijfsrecreatie. Er is evenwel geen enkele agrarische activiteit die het bouwen van deze loods in een bos motiveert. Bovendien is de bereikbaarheid naar de loods zeer moeilijk.

Conclusie

Het Agentschap voor Natuur en Bos stelt vast dat de vergunningsaanvraag in strijd is met de onderstaande bepalingen:

Artikel 97 §2 Decreet Bosdecreet van 13.06.1990

Artikel 96 Decreet Bosdecreet van 13.06.1990

Artikel 90 bis Decreet Bosdecreet van 13.06.1990

Het Agentschap voor Natuur en Bos verleent een ongunstig advies. Gelet op artikel 4.3.3. VCRO kan de vergunningverlenende overheid de vergunning niet toekennen.

...

Na de hoorzitting van 22 oktober 2013 beslist de verwerende partij op 12 december 2013 om het beroep te verwerpen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

2.3 De juridische aspecten

A. Toetsing aan het gewestplan

De aanvraag is niet in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven, aangezien de loods niet in functie staat van een (para-)agrarisch bedrijf.

Overeenkomstig artikel 4.4.22. VCRO kan afgeweken worden van de bestemmingsvoorschriften, voor het uitvoeren van herstelwerken aan zonevreemde constructies vernield of beschadigd ten gevolge van een vreemde oorzaak die de eigenaar niet kan worden toegerekend mits voldaan wordt aan voorwaarden.

Deze toepassing geldt voor zover voldaan is aan alle hiernavolgende voorwaarden:

1° de constructie werd in het jaar voorafgaand aan de vernieling of beschadiging daadwerkelijk uitgebaat, waarbij deze uitbating kan worden aangetoond middels alle rechtens toegelaten bewijsmiddelen;

2° de aanvraag gebeurt binnen de drie jaar na de toekenning van het

verzekeringsbedrag of, zo de vernieling of beschadiging niet door een verzekering gedekt zijn, binnen de vijf jaar na het optreden van deze vernieling of beschadiging;

3° het bouwvolume van de herstelde constructie blijft beperkt tot het vergunde of vergund geachte bouwvolume.

Aan de derde voorwaarde is voldaan: in een aangifteformulier voor 'regularisatie weekendverblijf' van 11 november 1971 staat een bijgebouw voor "bergplaats en vrije tijdsbesteding" vermeld, met afmetingen 24m op 6m, opgericht in steen, hoogte 3m. Artikel 4.2.14 stelt hetvolgende over het vermoeden van vergunning:

...

Krachtens voormeld artikel dient de bergplaats aldus als vergund beschouwd te worden. Het volume van de oorspronkelijke bergplaats bedraagt 432m³, het bouwvolume van de nieuwbouw bedraagt 280,50m³, hetgeen ruim onder het vergund geachte bouwvolume blijft.

Volgens appellant werd de loods vernield door een storm in de zomer van 2010. Het gebouw is niet verzekerd, zodat huidige aanvraag ruim binnen de geldige termijn van 5 jaar na het optreden van de vernieling wordt ingediend. Ook aan voorwaarde 2 is voldaan.

De eerste voorwaarde stelt dat moet aangetoond worden dat de constructie in het jaar voorafgaand aan de vernieling daadwerkelijk werd uitgebraut. Appellant tracht dit te bewijzen door bij het aanvraagdossier getuigenverklaringen te voegen van bezoekers van de vakantiewoning. In deze verklaringen wordt wel vermeld dat deze schuur als hobbyruimte werd gebruikt door de grootvader van appellant, voor het bewerken van meubels, en er allerlei schrijnwerkersmateriaal in werd opgeslagen, doch dit toont niet aan dat de grootvader deze hobbyactiviteiten effectief uitvoerde tot in 2010, noch dat de schuur tot kort voor de storm werd gebruikt als opslagplaats voor materiaal / wagen en motorboot. Meer nog, uit kadastergegevens blijkt dat de grootvader in 2006 overleden is en de eigendommen via erfenis werden doorgegeven aan 4 erfgenamen in onverdeeldheid. Pas in 2010 vond een verdeling plaats onder de 4 erfgenamen en enkele maanden later werd een schenking gedaan aan aanvrager. Hieruit kan worden afgeleid dat de berging annex hobbyruimte sinds 2006 niet meer werd gebruikt voor het bewerken van meubels. De geleverde bewijzen zijn onvoldoende.

Bovendien stelt zich de vraag of de te herbouwen loods niet verkrot was op de vooravond van de vernietiging.

Immers, artikel 4.4.10. stelt:

...

Uit de bijgevoegde foto's blijkt het resterende deel van de loods, dat ondertussen reeds gesloopt werd, nog in vrij goede staat te zijn. Op enige afstand van dit resterend deel van de loods bevindt zich de resterende muur van de rest van de loods. Deze muur is in zeer bouwvallige toestand. Het is zeer twijfelachtig dat deze muur en bijgevolg de rest van de loods (waarvan geen foto's zijn bijgevoegd) één jaar na de storm (eerste vergunningsaanvraag dateert van 2011) in dergelijk verval is geraakt. Het kan niet anders dan dat dit deel van de loods reeds voor de storm verkrot was. Temeer daar volgens de persberichten de storm van juli 2010 het hevigst was in Vlaams-Brabant en het zuiden van België, in Vlaanderen was de storm beperkt tot blikseminslagen en omgewaaide bomen.

B. Advies van het Agentschap voor Natuur en Bos

Artikel 4.3.3. VCRO bepaalt dat, indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, de vergunning ofwel moet worden geweigerd, ofwel in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen moeten worden opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving.

Hierbij wordt onder 'direct werkende normen' het volgende verstaan: supranationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos is ingevolge artikel 1, 9° van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen een 'verplicht in te winnen advies' voor onderhavige aanvraag, daar deze zich situeert in bosgebied, zoals gedefinieerd in het Bosdecreet.

Het Agentschap voor Natuur en Bos heeft in haar advies van 6 juni 2013 (zie rubriek 1.3) geoordeeld dat de aanvraag in strijd is met artikel 97 §2 van het Bosdecreet van 13 juni 1990.

De aanvraag is aldus strijdig met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, zodat het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos bindend is, zoals in dit advies zelf ook vermeld wordt.

Appellant stelt in zijn beroepschrift dat de aanvraag niet strijdig met artikelen 96 en 97§2 Bosdecreet, nu appellant geen gracht heeft aangelegd, zodat er geen machting dient te worden bekomen voor een reliëfwijziging of het kappen van bomen. Uit het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos blijkt evenwel dat "Er werd met een kraan een sleuf gegraven dwars door het bos voor het leggen van een nutsleiding. De lengte van de sleuf bedraagt ca. 200 m en ze is ca. 0,5 m diep. Een aantal bomen werden hierbij beschadigd."

De vaststelling van het Agentschap voor Natuur en Bos heeft aldus niets te maken met de aanwezigheid van de gracht.

Gevraagd naar een heroverweging van haar advies bracht het agentschap voor Natuur en Bos op 4 december 2013 een nieuw ongunstig advies uit, dit op basis van direct werkende normen.

2.4 De goede ruimtelijke ordening

Gelet op bovenvermelde onoverkomelijke legaliteitsbelemmering voor het afleveren van een vergunning, zijn verdere opportuniteitsafwegingen niet meer relevant.

2.5 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep niet voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning dient te worden geweigerd.

..."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat het beroep tijdig en regelmatig is ingesteld. De verwerende partij voert geen excepties aan.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.3.3 VCRO en de artikelen 90 bis, 96 en 97, §2 van het Bosdecreet van 13 juni 1990.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

11. Doordat artikel 4.3.3. VCRO bepaalt dat indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, de vergunning wordt geweigerd of in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen worden opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving. Voor de toepassing hiervan wordt onder “direct werkende normen” verstaan : supranationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Dat artikel 90bis Bosdecreet bepaalt dat ontbossing verboden is tenzij mits het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning in toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, waarbij de stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing of de verkavelingsvergunning voor geheel of gedeeltelijk beboste terreinen wordt verleend na voorafgaand (bindend) advies van het Agentschap Natuur en Bos.

Dat artikel 96 Bosdecreet bepaalt dat het behoudens machtiging van het voornoemde Agentschap of in de gevallen en onder de voorwaarden voorzien in een goedgekeurd beheersplan, ingrijpende wijzigingen en beschadigingen van de bodem, de strooisel-, kruid-, of boomlaag verboden zijn.

Dat artikel 97 § 2 Bosdecreet bepaalt dat het, onverminderd de verbodsbepalingen opgenomen in de wetten, decreten en reglementen, zonder machtiging van het Agentschap, in alle privé-bossen verboden is om o.m loodsen op te richten, met uitzondering van die welke vereist zijn voor het beheer en de bewaking van de bossen en voor de veiligheid en het welzijn van de personen die op rechtmatige wijze in het bos aanwezig zijn.

12. Terwijl geen van de in beide adviezen weerhouden elementen, voorwerp uitmaakt van de vergunningsaanvraag van verzoekster. Vanzelfsprekend kan niet worden betoogd

dat het aangevraagde onvergundbaar zou zijn bij gebrek aan de vereiste machtigingen, wanneer geen van de werken waar volgens de adviezen van het Agentschap Natuur en Bos een machtiging voor zou zijn vereist, het voorwerp uitmaakt van de vergunning.

Zoals uiteengezet in het feitenrelaas, is het manifest onjuist dat verzoekster ook maar enige intentie zou hebben om een elektriciteitsleiding door te trekken naar de loods. Zulks berust op pure speculatie, die door geen enkel objectief element wordt onderbouwd. Blijkens de aanvraag maakt enige vermeende aanleg van elektriciteitsleiding ook geen voorwerp uit van de aanvraag.

Evenzo maakt de toegangsweg naar het weekendverblijf geen voorwerp uit van de vergunningsaanvraag.

Tenslotte valt niet in te zien hoe in deze een kapvergunning nodig zou zijn voor de bouw van de loods, nu, naast het gegeven dat de loods met minder oppervlakte op dezelfde plaats van de vroegere loods wordt gebouwd, in het eerste advies het Agentschap Natuur en Bos zelf expliciet erkent dat voor de loods geen bomen werden gekapt.

De door het Agentschap Natuur en Bos uitgebrachte adviezen van 6 juni 2013 en van 4 december 2013 zijn derhalve onwettig, en dienen met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te worden gelaten door Uw Raad.

Gelet op de onwettigheid van de adviezen waarop de bestreden beslissing dwingend steunt, is duidelijk dat ook de bestreden beslissing onwettig is in zoverre het gesteund is op voornoemde adviezen.”

De verwerende partij repliceert:

“...

Het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos is ingevolge artikel 1, 9° van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen een 'verplicht in te winnen advies' voor onderhavige aanvraag, daar deze zich situeert in bosgebied, zoals gedefinieerd in het Bosdecreet.

Artikel 97 § 2 Bosdecreet bepaalt:

...

De huidige aanvraag heeft betrekking op het oprichten van een loods, waarvoor conform artikel 97 §2 Bosdecreet een machtiging van het Agentschap voor Natuur en Bos vereist is. Dat er geen bomen zouden zijn gekapt, doet hieraan geen afbreuk.

Het Agentschap voor Natuur en Bos heeft op 4 december 2013 het volgende advies verleend:

...

Aangezien er geen enkele agrarische activiteit de bouw van deze loods in een bos motiveert en de bereikbaarheid naar de loods zeer moeilijk is, blijken er geen redenen voorhanden om over te gaan tot een gunstig advies. Het Agentschap voor Natuur en Bos verleent dan ook in alle redelijkheid een ongunstig advies.

Het voornoemde advies is wettig, zodat geen toepassing moet worden gemaakt van artikel 159 van de Grondwet.

Het eerste middel is ongegrond.”

De verzoekende partij dupliceert:

“...

Tenslotte valt niet in te zien hoe in deze een kapvergunning nodig zou zijn voor de bouw van de loods, nu, naast het gegeven dat de loods met minder oppervlakte op dezelfde plaats van de vroegere loods wordt gebouwd, in het eerste advies het Agentschap Natuur en Bos zelf expliciet erkent dat voor de loods geen bomen werden gekapt. Het bosdecreet spreekt over het “oprichten van loodsen”. De ratio legis is uiteraard dat de natuur moet worden gevrijwaard en dus niet zomaar bomen worden gekapt en de natuur wordt beschadigd. Evenwel gaat het in casu niet om het oprichten van een loods, maar de herbouw van een loods. Hierbij wordt de natuur niet beschadigd (indien er al beschadigingen zouden zijn geweest – quod non – zal dit enkel tijdens de oprichting van de oorspronkelijke loods zijn geweest). De machtiging van het Agentschap Natuur en Bos is dan ook overbodig. Art. 4.2.1. VCRO, waarin wordt bepaald wanneer een stedenbouwkundige vergunning nodig is, maakt duidelijk een onderscheid tussen “(a) het optrekken of plaatsen van een constructie” en “(c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie”. Art. 97, § 2 Bosdecreet bepaalt: “(...) 1. Keten, loodsen en alle andere constructies en verblijfsgelegenheden op te richten, en tenten en woonwagens, al dan niet op wielen, te plaatsen (...)”. Het is dus duidelijk waar het Bosdecreet de mosterd haalde. Bijgevolg is voor de herbouw van een loods geen machtiging vereist door het Agentschap Natuur en Bos. Ten overvloede: verzoekster heeft een kapvergunning verkregen van het Agentschap Natuur en Bos tot 2016.

De door het Agentschap Natuur en Bos uitgebrachte adviezen van 6 juni 2013 en van 4 december 2013 zijn derhalve onwettig, en dienen met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te worden gelaten door Uw Raad.

Indien de Deputatie bovendien naar een advies verwijst moet uiteraard dit advies ook degelijk gemotiveerd zijn. Wanneer er een vergunde loods was en deze na beschadiging wordt herbouwd (kleiner), dan mag verzoekster er in alle redelijkheid van uitgaan dat dit wel degelijk is toegelaten. Indien niet zou dit de rechtszekerheid schenden. De Deputatie stelt dat geen enkele agrarische activiteit de bouw van de loods motiveert. Hierbij vergeet zij dat er voorheen reeds een vergunde loods aanwezig was. Desgevallend kan verzoekster zich beroepen op haar zonevreedde basisrechten indien men van oordeel zou zijn dat het vergunde (inmiddels?) zonevreedde zou zijn...

...”

Beoordeling door de Raad

1.

In het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de adviezen van het agentschap voor Natuur en Bos van 6 juni 2013 en 4 december 2013 onwettig zijn en op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moeten worden gelaten. De verzoekende partij argumenteert dat de betrokken aanvraag noch de aanleg van een elektriciteitsleiding, noch een toegangsweg naar de betrokken loods omvat. Bovendien valt er volgens de verzoekende partij niet in te zien hoe een kapvergunning nodig zou zijn aangezien het agentschap voor Natuur en Bos in haar eerste advies zelf erkent dat er voor de loods geen bomen werden gekapt.

2.

De verzoekende partij betwist in het middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, niet dat voor de betrokken vergunningsaanvraag advies diende te worden gevraagd aan het agentschap voor Natuur en Bos.

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar het feit dat de betrokken aanvraag is gelegen in bosgebied, zoals gedefinieerd in het Bosdecreet, en naar artikel 1, 9° van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen. Deze bepaling luidt als volgt:

“De instanties die overeenkomstig artikel 4.7.16, § 1, respectievelijk 4.7.26, § 4, eerste lid, 2°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, om advies worden verzocht, zijn :

(...)

9° het agentschap voor Natuur en Bos voor de volgende aanvragen :

a) aanvragen in ruimtelijk kwetsbare gebieden;

b) aanvragen binnen de perimeter van de vogelrichtlijngebieden, met uitzondering van de woongebieden in de ruime zin;

c) aanvragen in een gebied aangewezen krachtens de Overeenkomst inzake watergebieden die van internationale betekenis zijn, opgemaakt te Ramsar op 2 februari 1971;

d) aanvragen gelegen binnen de perimeter van de door de Vlaamse Regering voorgestelde habitatgebieden in het kader van de EG-Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna;

e) aanvragen in parken en bossen, zoals gedefinieerd in het Bosdecreet, alsmede in gebieden die overeenkomstig de plannen van aanleg of de ruimtelijke uitvoeringsplannen bestemd zijn voor parken en bossen;

(...)”

3.

Uit de overwegingen in de bestreden beslissing, zoals aangehaald in de feitenuiteenzetting, blijkt dat de weigering om een vergunning te verlenen, steunt op verschillende weigeringsmotieven, met name:

- (1) er is niet voldaan aan de eerste voorwaarde van artikel 4.4.22 VCRO;
- (2) er is niet voldaan aan één van de voorwaarden bepaald in artikel 4.4.10, §1 VCRO, met name het niet-verkrot zijn van de constructie;
- (3) het advies van het agentschap voor Natuur en Bos stelt een strijdigheid vast met artikel 97, §2 van het Bosdecreet van 13 juni 1990 en is bindend.

Het eerste middel heeft betrekking op het derde weigeringsmotief.

4.

Artikel 4.3.3 VCRO luidt als volgt:

“Indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, wordt de vergunning geweigerd of worden in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder “direct werkende normen” verstaan: supranationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf

volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.”

Uit deze bepaling volgt dat de vaststelling door een vergunningverlenende overheid dat het aangevraagde strijdig is met een direct werkende norm binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening een draagkrachtig motief is om een vergunning te weigeren.

5.

De verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing dat het agentschap voor Natuur en Bos in zijn advies van 6 juni 2013 heeft geoordeeld dat de aanvraag in strijd is met artikel 97, §2 van het Bosdecreet, dat de aanvraag aldus strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, zodat het ongunstig advies van het agentschap voor Natuur en Bos bindend is, zoals in dit advies zelf ook vermeld wordt. Verder weerlegt de verwerende partij het beroepsargument dat geen machtiging diende te worden bekomen voor een reliëfwijziging of het kappen van bomen omdat geen gracht werd aangelegd en verwijst de verwerende partij naar het aanvullend, eveneens ongunstig, advies van het agentschap voor Natuur en Bos van 4 december 2013.

Uit deze overwegingen kan afgeleid worden dat de bestreden beslissing steunt op het ongunstig advies van het agentschap voor Natuur en Bos van 6 juni 2013, in de mate dat daarin een strijdigheid wordt vastgesteld met artikel 97, §2 van het Bosdecreet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Onverminderd de verbodsbepalingen opgenomen in de wetten, decreten en reglementen is het, zonder toestemming van de bosbeheerder en machtiging van het Agentschap of zonder dat het voorzien is in het goedgekeurd beheersplan, in alle privé-bossen verboden :

- 1. keten, loodsen en alle andere constructies en verblijfgelegenheden op te richten, en tenten en woonwagens, al dan niet op wielen, te plaatsen, met uitzondering van die welke vereist zijn voor het beheer en de bewaking van de bossen en voor de veiligheid en het welzijn van de personen die op rechtmatige wijze in het bos aanwezig zijn;*
- 2. reclame aan de bomen te bevestigen, reclameborden te plaatsen en onverschillig welk ander middel van commerciële reclame te gebruiken;*
- 3. de rust in het bos en van de bezoekers op welke wijze ook te verstoren;*
- 4. resten, vuilnis en afval, van welke aard ook, achter te laten buiten de daartoe ter beschikking gestelde verzamelplaatsen, met uitzondering van houtafval en boomschors die achterblijven na een toegestane exploitatie;*
- 5. bomen te beschadigen, planten weg te nemen, uit te rukken of af te snijden, tenzij als beheersmaatregel;*
- 6. onverschillig welk voorwerp dat tot de uitrusting van het bos behoort te vernielen, te beschadigen, te verplaatsen en te misbruiken;*
- 7. prikkeldraad aan te brengen en/of in stand te houden in en om de bossen, tenzij anders voorzien in het beheersplan.*
- 8. het strooisel te verwijderen;*
- 9. dieren te houden binnen omheiningen, [...] . Omvorming van bestaande bossen tot graasweide, wordt gelijkgesteld met ontbossing.”*

6.

De verzoekende partij verwijst in het eerste middel wel naar de verbodsbepaling van het hiervoor aangehaalde artikel 97, §2 van het Bosdecreet, met name het verbod om loodsen op te richten, maar ontwikkelt geen argumentatie waarin de onwettigheid wordt aangevoerd, laat staan

aangetoond, van het advies van het agentschap voor Natuur en Bos van 6 juni 2013 in de mate dat de betrokken aanvraag strijdig wordt geacht met deze bepaling.

Voor het eerst in het wederantwoordnota zet de verzoekende partij kritiek uiteen op het toepassen van deze bepaling. Een dergelijke aanvullende kritiek kan echter niet op ontvankelijke wijze worden uiteengezet in de wederantwoordnota.

7.

De conclusie van het voorgaande is dat de verzoekende partij de onwettigheid van het advies van het agentschap voor Natuur en Bos niet aantoonde in de mate dat de betrokken aanvraag strijdig wordt geacht met artikel 97, §2 van het Bosdecreet. De vaststelling door de verwerende partij dat het aangevraagde strijdig is met artikel 97, §2 van het Bosdecreet volstaat om de vergunning te weigeren.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4.2.22 en 4.4.10 VCRO, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het beginsel van behoorlijk bestuur, en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

14. Doordat artikel 4.4.22. VCRO bepaalt dat van de bestemmingsvoorschriften kan worden afgeweken, voor het uitvoeren van herstelwerken aan zonevreemde constructies vernield of beschadigd ten gevolge van een vreemde oorzaak die de eigenaar niet kan worden toegerekend op voorwaarde dat o.m. de constructie in het jaar voorafgaand aan de vernieling of beschadiging daadwerkelijk werd uitgebaat, waarbij deze uitbating kan worden aangetoond middels alle rechtens toegelaten bewijsmiddelen;

Dat ingevolge artikel 4.4.10. VCRO de te herbouwen loods niet verkrot mag zijn geweest op de vooravond van de vernietiging;

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht voortvloeit dat de vergunningsbevoegde overheid alle relevante elementen met de nodige voorzichtigheid dient te verzamelen; dat wanneer de aanvrager n.a.v. de hoorzitting bijkomende elementen, waaronder fotomateriaal, bezorgd, de vergunningsbevoegde overheid dit materiaal in de beslissing dient te betrekken;

Dat uit de motiveringsplicht voortvloeit voortvloeit dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking, die uitgaat van een bestuur en beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn;

... ”

15. Terwijl n.a.v. de hoorzitting verzoekster zelf bijkomend fotomateriaal heeft neergelegd waaruit blijkt dat de loods na beschadiging van de stal niet verkrot was, en dat de stelling in het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar dat uit fotomateriaal gevoegd bij de aanvraag, zou kunnen worden afgeleid dat de loods vóór de storm,

alleszins wat het achterste gedeelte, verkrot zou zijn geweest, onjuist is. In dit opzicht is artikel 4.4.10. VCRO geschonden.

Deze onjuiste stelling is buitendien gesteund op een foto bij de aanvraag die nochtans duidelijk aangeeft dat deze foto was genomen tijdens de sloping van de loods, en dat het een restant betrof van het eerste, achterliggende gedeelte van de loods dat het eerst werd gesloopt. Er moet overigens worden opgemerkt dat het stuk “muur” dat op deze foto zichtbaar is, niet een restant was van de werkelijke achtergevel van de loods, maar wel een “muur” van afgebroken stenen die als dusdanig gestapeld werden na de afbraak van het achterste gedeelte van de loods na de storm.

De foto waarop de bestreden beslissing zich steunt, geeft dan ook geenszins een weergave van datgene dat de bestreden beslissing foutief afleid.

In dit opzicht is de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd.

Alleszins was het de plicht van verwerende partij om het materiaal dat ter hoorzitting werd neergelegd, in de besluitvorming te betrekken, wat niet is gebeurd. Ook in dit opzicht is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Tenslotte blijkt uit de getuigenissen genoegzaam dat de loods op de vooravond van de storm werd gebruikt. Er wordt o.m. bevestigd dat de schuur actieve dienst had tot voor de vernieling ervan. Er wordt bovendien niet louter verwezen naar de activiteiten die wijlen de grootvader in de loods deed. De loods werd door de bezoekers steeds als stalplaats voor auto's en een motorboot gebruikt. Bovendien bevatte de loods ook al het werkmateriaal voor omgewaaide bomen te verzagen, enz.

Het weekendverblijf is buitendien steeds en tot op heden gebruikt geweest, zodat het geen betoog behoeft dat ook de bezoekers van het weekendverblijf de loods steeds hebben gebruikt. Omdat het voorste gedeelte als autostalling dienst deed en na de storm bruikbaar was, werd de loods zelfs na de storm nog deels gebruikt.

Met deze elementen zoals uiteengezet op de hoorzitting, werd geen rekening gehouden.

In dit opzicht is de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd.

Alleszins is het duidelijk dat de loods aan de vooravond van de storm wel degelijk werd uitgebaat (artikel 4.4.22. VCRO).

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Vooreerst moet worden opgemerkt dat dit middel betrekking heeft op overvloedige motieven voor de weigering van de aanvraag gelet op het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos en de strijdigheid van de aanvraag met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft ze naar aanleiding van de hoorzitting in haar replieknota geen nieuw fotomateriaal toegevoegd, want de twee foto's opgenomen in de replieknota waren al bij het aanvraagdossier gevoegd. De deputatie heeft derhalve met kennis van zaken haar beslissing genomen en ook met het nodige fotomateriaal rekening gehouden.

Aangaande de getuigenverklaringen en de uitbating van de loods heeft de deputatie het volgende overwogen (stuk 18, p. 8-9):

...

De getuigenverklaringen vermelden het gebruik van de schuur als hobbyruimte door de grootvader van appellant, alsook het gebruik van de schuur als opslagplaats voor materiaal / wagen en motorboot. Deze bewijzen zijn echter onvoldoende om het gebruik van de loods tot kort voor de storm aan te tonen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de deputatie met de voorgelegde elementen rekening heeft gehouden, maar deze niet afdoende vond.

Het tweede middel is ongegrond.”

In haar wederantwoordnota dupliceert de verzoekende partij:

“ ...

Er is geen reden om te twifelen aan de getuigenissen. Verzoekster mag met alle middelen van recht aantonen dat de loods tot op heden werd gebruikt. Indien de Deputatie meent dat er geen geloof kan worden gehecht aan de getuigenis zal zij dit concreet moeten weerleggen i.p.v. eenvoudigweg de getuigenissen van de hand te wijzen en het bewijs als “onvoldoende” te bestempelen. Over een zorgvuldige besluitvorming is dan ook allerm minst sprake, laat staan dat er sprake zou zijn van een deugdelijk en draagkrachtige motivering.

Alleszins is het duidelijk dat de loods aan de vooravond van de storm wel degelijk werd uitgebaat (artikel 4.4.22. VCRO).

12.

Over verkrotting kan er geen sprake zijn. “Verkrotting houdt in dat niet is voldaan aan de elementaire eisen van stabiliteit. Door te werken met een eenduidige definitie voor zowel de regeling rond verbouwen, herbouwen c.q. uitbreiden van zonevreemde constructies als de heikrachtregeling inzake zonevreemde constructies wordt duidelijk gemaakt dat steeds aan identieke voorwaarden moet zijn voldaan.

De Memorie van toelichting voegt daaraan toe dat bij de interpretatie van één en ander rekening moet worden gehouden met de parlementaire voorbereiding bij het decreet van 13 juli 2001, alwaar gesteld werd: “Het is dus een situatie waarbij de stabiliteit van een gebouw fundamenteel in het gedrang is gebracht”; het gaat om “ingestorte, reeds lang verwoeste, met de grondvesten gelijkgemaakte of instabiele gebouwen”.” (zie W. DE CUYPER, T. HUYGENS, E. RENTMEESTERS en S. WALGRAEVE, “De ruimtelijke ordening opnieuw geordend” in TMR 2009, afl. 5, 497 (476-574) verwijzend naar Parl.St. VI.Parl. 2000-01, 720/4 48 en 25).

In casu kan er dus niet worden aangenomen dat het gebouw reeds lang verwoest was. De aangevoerde getuigenissen spreken voor zich: de schuur werd gebruikt als opslagplaats en als staanplaats voor wagen en motorboot.

...”

Beoordeling door de Raad

Bij de bespreking van het eerste middel is vastgesteld dat de verzoekende partij de onwettigheid van het advies van het agentschap voor Natuur en Bos niet aantoonde in de mate dat de betrokken aanvraag strijdig wordt geacht met artikel 97, §2 van het Bosdecreet en dat de vaststelling door de verwerende partij dat het aangevraagde strijdig is met artikel 97, §2 van het Bosdecreet volstaat om de vergunning te weigeren.

De verzoekende partij oefent in het tweede middel kritiek uit op bijkomende, overvloedige motieven van de bestreden beslissing. Het eventueel gegrond bevinden van dit middel kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 22 december 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,
met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ